

Hari Potter

Ostava ispod stepeništa

Ulica Šimširova 4

Malo kukumavčilište

Ulcinj, 28.03.2023.

Dragi Hari,

Sigurno očekuješ muziku za svoje uši, zadivljenog obožavaoca, impresioniranog sanjara ili još jednu u nizu umišljenu, sebičnu djevojčicu koja želi da se jednog dana probudi u nekom drugom svijetu, u svijetu u kojem svi znaju njeno ime, kako bi svojom popularnošću oduševila svoje pratioce.

Ne! Niti laskam sebi da sam i ja predodređena, niti da imam gen čarobnjaka, niti sam primila pismo sa Hogvortsu. Naprotiv, ja sam apsolutni normalac i čistokrvna princeza ulice Ulcinjskih moreplovaca. Nije me izabrao ni čarobni štapić, a od šešira imam samo onaj za Veliku plažu pod koji se sakrijem kad sa granulama pijeska i kristalima morske soli utonem u stranice knjiga.

Ali na mom putu sve ovo me nije spriječilo da pišem tebi, Ministarstvu magije i samom Hogvortsu.

Da, na mom putu i na putevima mojih drugara širom svijeta samo magija može pomoći da bezbjedno i sigurno dođemo do svih onih adresa koje nas čekaju u našem odrastanju. Ono što je nekad bio trnovit put do uspjeha, danas je to svaki auto-put, gradska saobraćajnica pa čak i moja rascvjetala ulica.

Hari, ne želim da trošim tvoje vrijeme! Ne želim da u svijetu dobra i zla riješiš još jedan problem. To želim sama! Želim da ti kažem da sam zamislila da sam super heroína čija je misija da sve puteve na svijetu učini bezbjednim za djecu i da želim da iskoristim neke tvoje super moći kako bih u tome uspjela.

Možda bi me zvali Helena potjera jer bih sigurno smjesta krenula u potjeru za kamenom bezbjednosti!

Poput kamena mudrosti, bio bi to eliksir mladosti! Umjesto da bude kamen na putu, bio bi to kamen ugrađen u svakom drumu, kamenčić u cipeli, koji bi do kraja odložio „znate već šta“.

Moć nedodirljivosti iskoristila bih da prolazim ne samo kroz perone i čvrste zidove, već kroz preduge kolone teretnjaka, opasne planinske puteve i zagušljive tunele u kojima „znate već ko“ otima vazduh dječaku na zadnjem sjedištu zarobljenog auta.

U ovom čarobnjačkom šahu, sljedeći potez bi bilo kontrolisanje vremena! Za početak, nikada i nigdje ne bismo kasnili i vjerovatno dan ne bi počinjao tako rano! I svi bi pioniri postali kraljevi i kraljice do kraja vremena. Bez konja, lovaca i topova. Bez polukrvavih princeza i prinčeva. Pardon...polukrvnih! Ni zatvorenika sa auto-puta...ovaj...Askabana.

Ne znam je li to sposobnost letjenja ili je dovoljna samo prava metla, Hari???

Moja metla bi se zvala Montenegro 2023. i bila bi brža od Mračnog gospodara. Njome bih prije vremena brisala kobne zaštitne ograde, oštre krivine i ružnu prošlost. Na metli svojoj metlobojskoj kroz nebo tmurno svaku buru koja se nađe na putu bih prebrodila!

A red Feniksa i čarolija? Moć besmrtnosti bi, kraj drumova gdje je otrgnut, svaki pupoljak vinula u vječno proljeće da svojim mirisom ozaruje lica svima onima koji priđu da ga pomirišu.

Kao pravi mali borci, kontrolom uma, mališani bi morali imati crni pojas. Prvi dan. Svaki dan. Razumije se, govorim o sigurnosnom pojasu u automobilima.

I da, želim moć nevidljivosti. Vidljive rezultate iza plašta nevidljivosti. Da ni čarobnjaci, niti svi oni moji (ne)normalci nemaju svijest o tome da za njih, sem njihovih najrođenijih, brine i čuva ih još neko i da sami moraju doprinijeti bezbjednosti na putevima.

Jer nije važno samo da li je put trnovit već i kako smo obučeni. Niti je važna dužina štapića već koliko je čaroban!

Hari Poteru, sad znaš da nisi sam u svojim misijama!

Pozdravljam te i nadam se da si zadržao lijepu naviku provjeravanja poštanskog sandučeta i da će ti poštar što prije uručiti moje pismo dok sove, umorne od protekle noći, prepuštaju magiju prenosa pisane riječi drumskom saobraćaju...

Helena Potjera Đakonović